

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dững
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 8

Thùy Linh vẫn chạy như một con thú đang bị săn đuổi. Cô chạy đến cuối đảo và dừng lại trước một bãi đá tua tủa những mũi đá nhọn hoắt như một rừng chông. Sau một lát dừng lại để thở, cô bắt đầu tập tễnh đi men theo bãi đá ấy. Vừa đi, cô vừa nhìn xuống đôi bàn chân mình. Đá sắc đã làm cho đôi bàn chân trần của cô rớm máu.

Ở cuối bãi đá có một vách đá cao chắn ngang. Dưới sau vách đá ấy, sát mép nước có một miệng hang mở ra, bên trong tối om. Thùy Linh đã định chạy vào trong hang. Bất chợt, cô đứng sững lại. Trên khuôn mặt còn đang rờn rờn mồ hôi của cô bỗng hiện lên sự kinh hoàng tột độ: trong hang, cách chỗ cô đang đứng chỉ khoảng dăm bước chân là một bộ xương người với cái đầu lâu lăn lóc bên cạnh. Cái đầu lâu với hai hốc mắt trống rỗng và hàm răng nhe ra trông thật đáng sợ.

Thùy Linh lùi lại, đưa hai tay lên ôm mặt rồi thét lên những tiếng khủng khiếp.

Tiếng thét vang vọng trên hoang đảo khiến Tư Hùng đứng phất dậy. Hắn rút khẩu súng ngắn ra cầm lăm lăm trong tay rồi lao vọt ra, chạy theo hướng mà Thùy Linh đã chạy khuất ban nãy.

Trong khi đó, Thùy Linh vẫn ôm mặt và loạng choạng lùi lại. Bỗng cô vấp phải một hòn đá và loạng choạng chỉ chút nữa là đã bị ngã ngửa nếu không có Tư Hùng vừa chạy tới kịp và đỡ cô từ phía sau. Sau khi đã đỡ Thùy Linh ngồi xuống, hắn lăm lăm khẩu súng ngắn trên tay, quan sát xung quanh với vẻ mặt căng thẳng. Chỉ trong một thoáng, đôi mắt tinh tường của hắn đã nhận ra sự việc. Vẫn với súng trên tay, hắn tiến lại chỗ bộ xương và cúi xuống chăm chú quan sát. Căn cứ vào bộ quần áo rằn ri đã rách bươm, có thể đoán rằng đây là một người lính ngụy. Cách bộ xương vài mét còn

có một khẩu súng AR-15 đã gỉ sét. Tư Hường lấy chân đá khẩu súng rồi quay lại nói với Thùy Linh:

-Một bộ xương, chỉ có vậy thôi!

Sau câu nói đó, hắn đi sâu vào trong hang để tiếp tục quan sát. Ở trong đó còn có một bộ xương thứ hai, cũng với bộ quần áo rằn ri đặc trưng. Có thể thấy rất rõ một vết đạn xuyên qua giữa xương sọ. Tư Hường thò một ngón tay qua vết đạn ấy. Sau đó, hắn quay trở ra nơi Thùy Linh đang ngồi tựa lưng vào một tảng đá với đôi mắt thất thần, mỉm cười và nói bằng giọng thản nhiên:

-Đó là hai thằng lính. Chắc là đã chết lâu lắm rồi.

Thùy Linh không trả lời nhưng sự bình tĩnh của Tư Hường đã làm cho cô cảm thấy bớt sợ. Vẫn với khẩu súng ngấn trong tay, Tư Hường tiếp tục đi vào trong hang để tiếp tục xem xét. Một lúc sau, hắn trở ra và nói với Thùy Linh bằng giọng hơi bần khoản:

-Ở trong có một cái hầm xây cẩn thận. Hình như đây đã từng là nơi để cất giấu cái gì đó?

Nghe hắn nói, Thùy Linh chột nhứ mày lại. Cô hỏi:

-Ông nói đây là nơi giấu hàng?

-Có lẽ vậy! - Tư Hường trả lời - Còn có cả vỏ hòm gỗ nữa.

Trong ánh mắt của Thùy Linh chột ánh lên những tia suy nghĩ căng thẳng. Tư Hường cũng nhận thấy điều đó. Hắn nhìn chăm chú vào mặt cô và hỏi:

-Cô biết chuyện gì sao?

-Nhưng không thể như thế được - Thùy Linh khẽ nói như đang tự nói với mình.

Tư Hường không hỏi gì thêm. Hắn sợ làm tan biến dòng hồi tưởng của Thùy Linh nên chỉ chăm chú nhìn cô chờ đợi.

Lát sau, Thùy Linh nói mà không nhìn Tư Hường:

-Có một câu chuyện đã xảy ra hồi đó. Chuyện ấy xảy ra vài ngày trước khi các ông đến nhà tôi ăn uống và xảy ra chuyện ông bắn ông Bảy Tân. Bữa đó, anh Sáu chồng tôi trở về nhà muộn hơn thường ngày, không biết có chuyện gì nhưng dáng vẻ rất căng thẳng và mệt mỏi...

Qua những lời kể của Thuỳ Linh, câu chuyện được tái hiện lại như sau:

Tối hôm ấy, Sáu Bình trở về nhà muộn. Anh ta mở cổng, đẩy chiếc xe máy vào sân, dựng dưới gốc cây khế cổ thụ rồi đi thẳng vào trong nhà, ngã người xuống đi văng vỏi về bờ phờ. Từ trong buồng, Thuỳ Linh mặc một bộ quần áo mỏng màu hồng bước ra. Cô đến bên cạnh chồng, nhẹ nhàng giúp anh ta cởi bỏ bộ quần phục. Sau đó, cô ta ngồi xuống bên cạnh Sáu Bình với nét mặt chan chứa yêu thương.

-Anh đi đâu mà lâu quá vậy? Đêm qua, em toàn mơ thấy những chuyện khủng khiếp!

Sáu Bình quay lại nhìn vợ và nói bằng giọng chán nản:

-Còn hơn cả những giấc mơ khủng khiếp nhưt, em ạ. Việt Cộng đang tấn công dữ dội. Cao nguyên trung phần thất thủ rồi. Huế, Đà Nẵng cũng tan hoang.

-Vậy hôm qua anh ở đâu?

-Ở ngoài một hòn đảo hoang, cùng với ông Bảy Tân.

-Một hoang đảo? - Thuỳ Linh ngạc nhiên - Anh ra đó làm gì?

Sáu Bình không trả lời ngay. Đôi mắt mở to của anh ta nhìn trống rỗng vào khoảng không trước mặt. Tâm trí anh ta đang hiện ra rõ mồn một cái cảnh hoang sơ trên một hoang đảo hầu như chỉ toàn những khối đá. Ở đó có hai tên lính mặc quần áo rằn ri, vai khoác súng AR.15 đang hí hục khiêng một thùng gỗ - loại thùng đựng đạn pháo từ trong một cái hang nhỏ ở cuối đảo bước ra. Trên bãi đá, ở chỗ bằng phẳng nhất có một chiếc máy bay lên thẳng, cánh quạt vẫn đang thong thả quay tròn. Sáu Bình ngồi ở vị trí cầm lái. Đứng cạnh máy bay là Bảy Tân, tay cầm một khẩu tiểu liên AR.15 với đôi mắt lạnh lùng.

Sau khi đưa cái thùng vào trong máy bay, hai người lính lại quay trở lại hang đá. Lần này Bảy Tân đi cùng họ, còn Sáu Bình được lệnh vẫn ngồi đợi trên máy bay. Bỗng nhiên, từ phía hang có tiếng tiểu liên nổ giòn vang và một lúc sau, chỉ còn một mình quay Bảy Tân trở ra. Hắn chạy tới bên máy bay, nhảy lên và hét hàm ra hiệu cho Sáu Bình cất cánh. Chiếc trực thăng từ từ bốc lên cao. Sau khi xoay một vòng trên đảo, nó quay mũi vào đất liền và lao đi, để lại sau lưng hòn đảo đá xám ngắt trên biển mênh mông vô vàn con sóng vỗ...

Câu chuyện của Thùy Linh đã hết từ lâu nhưng trên vẻ mặt của Tư Hường vẫn hằn lên sự thất vọng và căm giận. Hắn nhìn những bộ xương trong hang rồi nói rít qua kẽ răng:

-Thiệt khốn nạn!

Thùy Linh nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc. Cô hỏi:

-Có phải cái mà ông đang tìm?

-Ngay bây giờ tôi vẫn đang kiếm nó! - Tư Hường nói giọng khô khan.

Thùy Linh không hỏi gì thêm. Cô gượng đứng lên, bước đi bằng những bước chân khập khểnh trên đá sắc.

Lại một ngày đã qua trôi và bây giờ hoàng hôn đang ngự trị trên biển với màu vàng chói lọi.

Tư Hường và Thùy Linh ngồi trên một mỏm đá, hướng ra biển. Từ mỏm đá này có một lối nhỏ, dẫn xuống vũng nước nơi có chiếc xuồng đang bập bênh trên sóng. Tư Hường dùng một mảnh giẻ lau khẩu súng ngắn. Vừa sấm soi khẩu súng, hắn vừa nói với Thùy Linh:

-Ông Sáu có nói là họ đã chuyển cái thùng lấy ở đây đến chỗ nào không?

Thùy Linh lắc đầu:

-Không. Bởi vì hai ngày sau, ông Bảy Tân đã bị ông giết chết. Còn anh Sáu thì chỉ lo chạy trốn vì Sài Gòn sắp thất thủ. Anh ấy không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa.

-Thật đáng tiếc! - Tư Hường nói và giơ khẩu súng lên ngắm vào một điểm vô hình nào đó giữa những mỏm đá - Đó là toàn bộ tài sản của băng “Phi đội” tụi này. Một tài sản đáng giá hàng triệu đô! Nhưng Bảy Tân tin chồng cô hơn tôi. Bởi vậy, đến giờ phút này, ông Sáu Bình là người duy nhất có thể chỉ ra nơi giấu tài sản đó.

-Giờ ông tính sao? - Thùy Linh hỏi.

Tư Hường quay lại nhìn cô bằng vẻ mặt bỗng trở nên hiền khô, Hấn mỉm cười:

-Ngày mai, cô sẽ trở về đất liền cùng với tôi.

Thùy Linh chăm chú nhìn Tư Hường như không tin vào điều hấn vừa nói:

-Liệu rằng tôi có tin được vào lời hứa của ông không?

Tư Hường lại mỉm cười - vẫn là cái cười hiền lành. Hấn nhét khẩu súng vào thắt lưng và vươn vai ngồi thẳng dậy, Hấn nói mà không nhìn Thùy Linh:

-Cô có thể tin vào lời hứa của tôi.

Dừng một lát, hấn nói thêm bằng một giọng đầy ngụ ý:

-Bởi vì đó là lời hứa của một thằng kẻ cướp mà!

Tư Hường nói xong và bật lên cười. Tiếng cười của hấn nghe cũng khác trước, hiền lành và thân mật. Hấn đứng dậy, nói với Thùy Linh:

-Sắp tối rồi. Cô không đói sao?

Với vẻ mặt đã thanh thản hơn, Thùy Linh cũng đứng dậy.

Trong hang đá.

Tu Hường lục từ trong chiếc túi lớn đựng đồ mà hắn mang theo ra hai ổ bánh mì và xúc xích. Hắn rút dao găm, thành thạo xẻ bánh, nhét xúc xích vào trong rồi đưa cho Thùy Linh một ổ bánh. Sau một thoáng ngập ngừng, Thùy Linh nhận bánh và đôi mắt cô ánh lên sự biết ơn. Tu Hường đón nhận ánh mắt ấy trong một thoáng rất nhanh. Hắn nhét con dao vào trong túi và cởi áo ngoài, làm lộ ra cái súng đang thò ra ở thắt lưng. Hắn cầm ổ bánh, ngồi xuống bên cạnh Thùy Linh và bắt đầu ăn. Một lúc sau, chùng như thấy vương vếu, hắn rút khẩu súng bỏ vào trong chiếc túi đựng đồ ở bên cạnh.

Vừa nhồm nhoàm nhai bánh, Tu Hường nói bằng giọng thông cảm:

-Tôi biết cô phải ở đây trong những ngày qua là rất cực. Nhưng hoàn cảnh nó như vậy, không còn cách nào khác!

Câu nói đó hình như đã đánh trúng vào nỗi tủi thân của Thùy Linh. Miếng bánh nghẹn lại trong miệng cô. Thùy Linh chớp chớp mắt và ngoảnh nhìn sang một bên. Tu Hường nói tiếp:

-Về thành phố, cô tính làm gì? Ở đâu?

Thùy Linh không trả lời được. Tu Hường đã nói đúng cái điều mà cô vẫn đang cố không dám nghĩ đến. Thực ra, cô vẫn chưa hình dung được sẽ sống ra sao sau khi thoát khỏi hoang đảo này.

Tu Hường cũng không hỏi thêm gì nữa. Hắn lặng lẽ nhai bánh, trong khi Thùy Linh vẫn lặng lẽ với những suy nghĩ và trăn trở. Ăn xong, Tu Hường lại lôi trong túi ra mấy lon bia. Hắn giật nắp và đưa cho Thùy Linh một lon, nhưng Thùy Linh như không nhìn thấy. Cô vẫn đang đắm chìm trong suy tư. Bàn tay cầm bia của Tu Hường chạm nhẹ vào vai cô. Hắn hỏi:

-Nghĩ gì vậy? Uống bia không?

Thùy Linh từ từ quay lại. Nét buồn vẫn chưa tan hết trên khuôn mặt cô. Cô nói chậm rãi:

-Trong cái hoàn cảnh đáng buồn này, thiếu gì điều để suy nghĩ? Vậy còn ông?

Tu Hường đặt lon bia vào tay Thùy Linh rồi trả lời:

-Tôi cũng phải suy nghĩ chứ! Ví dụ như phải làm sao để có thể thoát ra khỏi hoàn cảnh đáng nguyên rủa như hiện nay.

-Vậy ông tính sao? - Thùy Linh hỏi.

-Vượt biên! - Tư Hường nói ngay như đã tính toán kỹ lưỡng từ trước - Với chiếc xuồng này, tôi và cô nữa, thừa sức đi được tới đích.

Thùy Linh quay hẳn về phía Tư Hường. Lần đầu tiên kể từ khi bước chân lên hòn đảo này, cô mỉm cười:

-Vậy sao ông không đi?

Tư Hường xoè hai bàn tay ra trước mặt Thùy Linh:

-Nhưng sống bằng cái gì? Làm sao đi được khi trong tay không có lấy một cục?

Thùy Linh im lặng. Tư Hường nói tiếp trong khi đôi mắt của hắn kín đáo quan sát vẻ mặt của cô:

-Giá như tìm lại được. Với tài sản đó, chúng ta sẽ sống một cuộc sống vương giả ở bất cứ nơi đâu.

Không quay lại nhìn Tư Hường, Thùy Linh lắc đầu buồn bã. Có thể thấy trong đôi mắt của Tư Hường lóe lên những tia sáng khó hiểu. Đó vẫn là cái tia sáng lạnh lùng tàn nhẫn đã từng lóe lên trong mắt hắn khi thấy Bảy Tân trao cho Sáu Bình cuốn sổ nhỏ trong bữa nhậu cách đây đã hơn mười năm trước.

Vẫn là trong hang đá.

Trên khối đá, Tư Hường giật mình tỉnh giấc. Hắn đưa tay nhìn đồng hồ. Kim dạ quang chỉ 12 giờ đêm. Ở ngoài cửa hang, Thùy Linh đang ngồi bó gối và dựa mình vào vách đá, ngủ gà gật. Hắn ngồi nhòm dậy nhìn Thùy Linh nhưng cô ta vẫn không hay biết. Tư Hường rón rén lấy cái áo khoác của hắn và bước tới, nhẹ nhàng choàng lên vai Thùy Linh khiến cô giật mình mở choàng mắt. Tư Hường nhỏ nhẹ:

-Vào trong kia mà nằm!

Nhưng Thùy Linh không đứng dậy. Cô ta đưa tay lên vai để giữ cái áo và bắt gặp bàn tay của Tư Hường vẫn còn để trên đó. Bàn tay của cô ngưng lặng trong một thoáng và rơi thõng xuống. Hai tay của Tư Hường vẫn để yên trên vai Thùy Linh, nhưng cô ta không hất nó ra như những lần trước. Vẫn trong tư thế đó, cô hỏi mà không nhìn vào Tư Hường:

-Ông không ngủ được sao?

-Cũng như cô vậy thôi! - Tư Hường nói bằng giọng gằn như thì thầm.

-Gia đình của ông thì sao? - Thùy Linh hỏi tiếp.

-Không - Tư Hường khe lắc đầu - Tôi đã sống như thế này từ 15 năm qua.

Thùy Linh không hỏi và Tư Hường cũng không nói thêm gì nữa. Họ cùng im lặng - cái im lặng trong đêm mênh mông với tiếng sóng âm vang trên những ghềnh đá. Bên ngoài hang, những ngọn gió vẫn hun hút thổi, càng làm tăng thêm cảm giác cô đơn lạnh lẽo. Không biết họ ngồi im lặng như thế trong bao lâu. Cuối cùng, bàn tay của Thùy Linh lại đưa lên vai và gặp bàn tay của Tư Hường ở đó. Tư Hường cúi xuống hôn lên bàn tay của cô ta. Vẫn trong tư thế nhìn ra cửa hang, Thùy Linh từ từ nhắm mắt lại và cũng tựa đầu vào tay hắn.

Ở ngoài kia, biển đêm vẫn đang vật vã với tiếng sóng và tiếng gió thổi rền rĩ như một khúc nhạc của thiên nhiên hoang sơ và vĩnh cửu...

(Còn tiếp)

Đức Dũng